

על כס המישפט דן כהן היה במשך שלוש וחצי שנים שופט מחוזי באיזור הדרום. במשך שנתיים הוא השתתף בכל המישפטים החמורים של האיזור - מישפטי רצח, אונס ושוד מזויין. הוא נטש את כס השיפוט לטובת הדינאמיות של משרד עורכי-דין.

עורכי-דין. לפני כמה חודשים נכנסו למישרדים של עורכי-הדין אבנר מנוסביץ ושימעון אוטפריד. אבל אז הם רצו כמה תיקים מסויימים של לקוחות שלהם. לפני חודשיים פשטו על המישרדים של עורכי-הדין אליהו מירון ואהרון מנדלוביץ. הם חיפשו או תיקים הקשורים בפרשת כרציון ובקשר לבנק ארץ-ישראל-בריטניה. אבל שם היה צו ספיציפי בקשר לתיקים מסויימים. כאן לא היה להם שום צו ספיציפי, הצו לא התייחס לשום חקירה מסויימת והם פשוט לקחו את כל התיקים המישרד איתם. באותו יום השני בלילה, כחצות, התקשרתי עם פרופסור דויד ליבאי, יו"ר לישכת עורכי-הדין. הוא הבטיח לי כי מוסדות הלישכה ינסו לעזור בעניין. זהו דבר חמור מאוד שלוקחים ממישרד עורכי-דין תיקים של לקוחות. במיקרה כזה יש להביא את כל התיקים מייד ולהפקיד אותם בבית-המישפט. אנחנו היינו מוכנים שהם יצלמו את כל החומר ויחזירו לנו אותו כדי שנוכל להמשיך לעבוד. הם הרי שיתקו כאן מישרד שלם.

עד כאן סיפורו של שפיגלמן. החוליה השלישית של מסי-הכנסה פשטה באותו בוקר על ביתו של השותף השלישי במישרד, עורך-הדין יוסי ירושלמי.

הגעתי למישרד ביום השני בבוקר, בסביבות השעה תשע. מצאתי חוליה של מסי-הכנסה. הפקידות לא נתנו להם להיכנס בלי אישור של אחד מעורכי-הדין. הם היו מאוד אדיבים, הכנו להם קפה ואני הודעתי לאנשי הנהלת-החשבונות, בנוכחות החוקרים ואנשי המישרד, שישתפו איתם פעולה ושיראו להם כל מיסמך שהם מבקשים לראות.

אחרי שעה וחצי בערך הסתבר לי לתדהמתי כי הם אינם מעוניינים כלל בתיקים הנוגעים לעורכי-הדין במישרד. הם פשוט רצו את כל תיקי הלקוחות. הודעתי להם כי לפי סעיף 90 בחוק

שופט-השלום הראשי לשעבר, עורך-הדין זיים שפירא, עולה כי החקירה והמעצו לא היו חוקיים, כי הם לא פירטו אילו מיסמכים הם מחפשים ולא אמרו לי כמה מאשימים אותי. עד היום אני לא יודע כמה הואשמת, פרט למה שנכתב בעיתונים.

הרעה לא נותנת שבמדינה מתוקנת יפעילו סמכויות מעצר בשרירות לב כמו במישטרים טוטאליטאריים. החוקתי שלושה ימים ולילות במעצו במישטרת רמת-גן וליה רביעי במישטרת גבעתיים. הייתי בתא בודד שהוכן במיוחד עבורי. היחס אלי היה יוצא מן הכלל טוב. הבידוד, כך נאמר לי, נעשה כדי להגן על שלומי.

הוא שלח אחרים למעצר.

עכשיו זה קרה לו. בפעם

הראשונה בתולדות המדינה

ישב שופט בבית המעצר

לישכת עורכי-הדין, אסור לעורך-דין למסור כל מיסמך הנוגע ללקוח, אפילו בזמן חיפוש. התיקים נמסרים לעורך-הדין עלידי הלקוח והם נמצאים אצלו למישרת. יש מה שנקרא זכות החסיין.

ברגע שאמרתי להם את הדברים האלה השתנה היחס לחלוטין. האדיבות נעלמה ואיננה, וכמקומה הגיעה חוליה שנייה כתיגבורת. הם התחילו להתנהג כגסות רוח. על כל מהומה ניצח חוקר שהתנהג לפי שיטות של מדינת מישטרה.

הם רוקנו את המישרד לחלוטין. הם מילאו כשמונים ארגזי קרטון בכל התיקים של המישרד, העמיסו אותם על מכונית ולקחו את כל החומר למישרדים שלהם. הם אפילו לקחו ניירות מפח הובל. וכל זה בגלל הלשנה של אדם שרצה לנקום בנו. הרי אילו פחדנו באמת והיה לנו מה להסתיר יכולנו לגמור את כל העניין איתו בשקט, לשלם לו פיצויים ולהשתיק אותו.

חומר

חסוי

ההמיקרה השלישי בזמן האחרון שבו נטפלים למישרדים של

לא ניתנו לי שום זכויות יתר. ג'וקים היו בכל פינה ולפי הרעשים ששמעתי אני חושב שהסוכנו שם עוד כמה יצורים. סדינים לא היו לי, כמובן. מי שמע על סדינים בתא מעצר? גיליתי בתא כי האדם הוא חיה סתגלתנית. הוא מסתגל לכל דבר.

לא היה לי ספק אף לרגע אחד שלחוקרי מס הכנסה לא היתה כל עילה לעצור אותי, וכי האחראים יתנו את הדין על כך.

80 ארגזי

קרטון

כאשר הביאו אותי ביום הרביעי לשופט כדי לבקש הארכת מעצר, הציגו לפניי החוקרים מירע חסוי, שאותו לא ניתן היה לי או לעורכי-הדין שלי לראות או לחקור על-אודותיו. אך חוקרי מסי-הכנסה דאגו להדליפו לכתב ידיעות אחרונות. הטענות, כפי שהופיעו שם, היו מגוחכות.

כל העניין התחיל מאדם שער לפני שנה עבר במישרד שלנו. לפני שנה פטרנו אותו כשגילינו שהוא אדם לא ישר. לא שלמנו לו פיצויים והוא איים אז שעוד יתנקם בנו. כשהובאתי למישרדי מסי-הכנסה לחקירה פגשתי אותו שם. הוא זרח מאושר ואמר לכולם: תראו איך סיררתי את ירושלמי ואת כהן.

אין לי שום כוונה להפסיק את עיסוקי כעורך-דין. אני לא טיפוס של מהר. רוב המעשים שאני עושה קרים ומחושבים, ואם אנשים מהצד מתרגשים על שאני עושה דברים פזיזים, זה מפני שהם אינם תופסים כמה מהר אני חושב. מה שברור לי מהחקירות של מסי-הכנסה הוא, שחיפשו להפחיד את ציבור עורכי-הדין.

איני עומד להיכנע. החולשה הגדולה ביותר שלי היא שאני נלחם בעקשנות על עקרונות. אני לא מוכן לפשרות. בהרתי בעריכת-דין ומאוחר יותר בשיפוט, מטעמים אידיאולוגיים ומתוך הרגשה של שליחות. התפטרתי מכיתת-מישפט כי היתה חסרה לי הדינאמיות של עריכת-הדין. כרגע אין להניח שלי או לאשתי נשארו איזה שהם אידיאלים הנחוצים כדי לעבוד למען הציבור.

עד כאן סיפורו של דני כהן. החוליה השניה של מסי-הכנסה פשטה באותו בוקר על מישרד עורכי-הדין בו שותף דני כהן. המישרד הוא גדול ועובדים בו עשרה עורכי-דין.

על מה שאירע באותו בוקר במישרד מספר שפיגלמן, אחד השותפים:

צו חיפוש

امر بالتحرير

על סמך הפרטים המפורטים בבקשה להוצאת פקודת החיפוש ניתן בזה צו לערוך חיפוש אצל

استناداً الى التفاصيل الواردة في طلب اصدار امر التحري بصدره هذا امر باجراء التحري لدى:

1. משרד עו"ד ישראלי ירושלמי וכהן

1. שם המשפחה

2. שם המשפחה

3. שם המשפחה

4. שם המשפחה

5. שם המשפחה

6. שם המשפחה

7. שם המשפחה

8. שם המשפחה

9. שם המשפחה

10. שם המשפחה

11. שם המשפחה

12. שם המשפחה

13. שם המשפחה

14. שם המשפחה

15. שם המשפחה

16. שם המשפחה

17. שם המשפחה

18. שם המשפחה

19. שם המשפחה

20. שם המשפחה

21. שם המשפחה

22. שם המשפחה

23. שם המשפחה

24. שם המשפחה

25. שם המשפחה

26. שם המשפחה

27. שם המשפחה

28. שם המשפחה

29. שם המשפחה

30. שם המשפחה

צו חיפוש זה צו חיפוש שאותו הציגו פקידי מסי-הכנסה, כשבאו לערוך את החיפוש במישרדים של עורכי-הדין. בצו לא

צויינו מהות המיסמכים שאותם הם מחפשים וגם לא מהות העבירה. שפיגלמן מספר כי הם רוקנו את המישרד לחלוטין, ואפילו לקחו ניירות מפח הובל.